

Све је у језику, наравно. Ми бар треба да разумемо да са комесарима, и европским и домаћим, идемо у познатом правцу, и да ћемо у Европу ући, милом или силом. Од светске економске кризе изгледа да профитира једино српска влада. Звучи смешно, али њих леђа више не боле! За све што се у овом тренутку деси, наши министри могу храбро да оптуже „Леман браћу” и њихово лудовање са неумереним инвестирањем у нестабилно тржиште некретнина. Иако сам далеко од било ког стручњака за тржиште акција, банке, глобалну економију и сличне теме, оно што ми као сваком лаику пада у очи јесте лакоћа са којом се у нашој јавности слеже раменима када се најављује скоро економска пропаст у 2009. години, за коју ће бити криви амерички банкарски мешетари, иначе би код нас све ишло као по лоју.

Цела ова ствар, међутим, баца сенку на бајку о нашем колективном срећном животу, који ће почети одмах, само кад уловимо Ратка Младића, признамо јединственост Косова као нове албанске државе, и уђемо у Европу.

Јер, тешко да би се у овом тренутку Европа могла назвати ичим бајковитим – српски пусти сан о европској рапсодији у последње време постаје нека врста ноћне море – оданде стижу ужасне вести о пропасти живота десетина хиљада људи који ће остати без својих кућа, без посла, без уштеђевине и без пензија. То је све појела маца либералног капитализма, који се код нас неумерено рекламира као рајска башта једнаких шанси за све. Што само значи да глупаци пропадају, а да се паметни некако извуку. Све то неодољиво подсећа на ону стару и мрачну причу са Јездом и Дафином и њиховим пирамидалним банкама. Ојађеним грађанима, гласноговорници државе су ономад бестидно поручили да их нико није тукао по ушима да уђу у пирамидални систем, то јест да се радило о гомили глупака који за своју лаковерност треба сами да испаштају.

Данас, у приватизованој Србији, откази пљуште као киша, газде предузећа, фабрика и концерна сузама не верују – а наши министри немају шта да кажу, осим што могу да се ваде да никоме од нас и нису обећали никакву сигурност – већ тржишну утакмицу и

велике шансе. Парадокс неумерено рекламираног капитализма, светских стандарда и страних инвестиција види се већ данас – док код нас све бруји о спектакуларности уласка „Фијата” у Крагујевац, из Румуније стижу вести да „Рено” прекида производњу на неколико недеља. Шта је то тако привлачно у статусу Румуније, на пример, што наше политичаре мами да нас и даље убеђују како Европа нема алтернативу?

Хоће ли Европа уопште личити на нашу представу о њој, онда, када испунимо све услове да јој се придружимо? Неки су овде толико некритички заљубљени у Европу да су пожурили да буду европски „Пере писари из административног”, па су као један од кључних европских стандарда потрчали да предложи забрану пушења у Скупштини и на јавним местима! Од толиких услова, тај је сигурно највидљивији знак да већ припадамо европским вредностима. Други су се досетили да се у последње време некако мало говори о фашизму и нацизму у Србији, па су појачали политичку ринглу, а трећи, они дежурни из области књижевног доушништва, досетили су се да, онако европски, у часописима које финансирају светски банкарски хуманистичког опредељења, приложе Европи, на тацни, нову ловину у виду српских интелектуалаца који су скренули са правог пута.

Када ових дана чујем како наши политичари говоре да су „европске интеграције” наш главни циљ и даље, једино што ми као инстант реакција пада на памет јесте питање „Зашто?”. Када већ и врапци цвркућу о томе како је Војводина следећи велики услов за улазак (уже) Србије у Европу.

Није случајно да услове постављају европски комесари. Све је у језику, наравно. Ми бар треба да разумемо да са комесарима, и европским и домаћим, идемо у познатом правцу, и да ћемо у Европу ући, милом или силом.

[Политика 14.11.2008]